

Na záver ti darujem kvet púšte

RONALD STREHÁR

Autor: Ronald Strehár

Rok vydania: 2024

Fotografia na obálke: Ronald Strehár

Ilustrácie: Ronald Strehár

Prvé vydanie, vyšlo ako elektronická publikácia

Copyright © Ronald Strehár, 2024

ISBN (PDF): 978-80-570-5622-5

Venované všem silným ženám.

*O mojich zážitkoch spojených s argentínskym tangom,
spomínajúc na úprimné a vd'ačné, ale i nebezpečné
ženy z celého sveta, ktoré som počas svojich ciest
stretol a s ktorými sme kedysi prežili svoje chvíle, plné
otvorených náručí, odvahy, nádeje, šťastných úsmevov,
slzavých očí, vášnivých bozkov a hlavne... o naplno
prežitej každej sekunde. Moja cesta začína...*

Obsah

Letiskové tango s Keiko a Vanessou	7
Parížska záchrana Noemi	15
Parížske tango s múzami	25
Moja štrasburská tančiareň „Piatoue“	33
Moja manhattanská vôňa ženy	39
Bruselské tango s ohňom.....	50
Tango s Céline, alebo Moja francúzska Mission Impossible.....	60
Tajná návšteva parížskej Olympie.....	74
Križ s dievčaťom pod Južným križom	82
Londýnski Men in Black, alebo Na chvíľu s Jamesom Bondom	98
Moja malá Veľká francúzska revolúcia	110
Môj Rad Čestnej légie, alebo Bitka o ypsilon	122
Moja austrálska Spy Girl.....	136
Moje libanonské tango s Bašírom.....	148
Na záver ti darujem kvet púšte	162
Moje grófy z Hongkongu, alebo Stratení nielen v preklade	166
Rimanka	179
Moja Košírská madona, alebo Ako som dirigoval Českú filharmóniu	193
Môj lisabonský príbeh, alebo Ako nám vyfúkli Da Vinciho kód	205
Bratislavské bosé tango	215
Moje nebo nad Berlínom.....	220
Francúzsky bozk, alebo Osudová cesta z Prahy do Blackpoolu	231
Moje Dievča s perlou, alebo Stopárov šialený sprievodca galaxiou.....	249
Vzdialené vrcholky hôr, alebo Moja cesta do tvojich vlasov.....	260
Ľadová vášeň, alebo Tango na Južnom póle	272
Čaro nenápadných žien, alebo Moje singapurské tango s Banksym	288
Moja Vesmírna odysea, alebo Tango s Kitty na ISS.....	302
Cesta do hlbín duše tanečnice tanga, alebo Ženevský princ na bielom koni.....	321
Tango s Vílou, alebo Môj Breakfast in America	340
Moja Divnoláska, alebo Kufrik s atómovými jadierkami.....	356
Most cez Iguazú, alebo Mojich 15 minút ukradutej slávy.....	373
Toskánska vášeň, alebo Čo ostalo ukryté za mrakmi.....	396
Môj posledný akčný hrdina, alebo Voľný pád s Thelmou a Louisou	408

Šanghajský expres do Ria de Janeira.....	428
Moje Bezsenné noci v Seattli, alebo Výlet v rytme bachaty	445
Madisonské mosty, alebo Moja americká krása.....	459
Moje mexické Akty X, alebo Kruhy nielen v obilí	478
Meine Liebe in Lübeck, alebo Kam vedú všetky cesty	490

Letiskové tango s Keiko a Vanessou

Letiská sú miestami, kde často zažijete príbehy, aké nezažijete ani v cieľových destináciách.

Letiská svetových metropol sú zaujímavými miestami. Na rozdiel od ospalých lokálnych letísk s desiatimi priletmi a odletmi za deň, toto sú rušné svetové križovatky, mestá samé o sebe, plné uponáhľaných ľudí, z ktorých pre menšinu je letisko každodenným pracoviskom, ale pre väčšinu iba nevyhnutným prestupným bodom na ceste za povinnosťami, zážitkami, rodinnými stretnutiami, či oddychom. Premelú sa tu denne tisíce turistov, obchodných cestujúcich, umelcov, úradníkov, predavačov, letiskových zamestnancov, policajtov či iba obyčajných čudákov.

Čakanie na odlet je vo väčšine prípadov nudné, potrebné si ho skrátiť najrôznejšími kratochvíľami od čítania časopisu, počúvania hudby,

vysedávania v bare, prácou na počítači, až po bezmyšlienkové pozeranie do mobilu. Vo väčšine prípadov nuda. Opačným extrémom sú neskoré dobiehania na lietadlo, spojené s prísny a káravým vyhlasovaním nedochvílnych cestujúcich v letiskovom rozhlase, prekážkovým behom cez nekonečne dlhé odletové terminály so štafetovým kolíkom v podobe letenky v ruke a upotené, vystresované finiše do zatvárajúcich sa vzdialených odletových brán, pred ktorými už nervózne postávajú dlhonohé letušky v rovnošatách, odškrtávajúce si v letovom zozname posledných dobiehajúcich oneskorencov.

„Odletové terminály sú obrovskými čakárňami na ceste do budúcnosti.“

V jeden predvianočný decembrový večer som sa vracal zo služobnej cesty v Paríži. Na parížske letisko Charles de Gaulle som z mesta dorazil v niekoľkohodinovom predstihu, vedomý si faktu, že je piatok, najrušnejší deň týždňa, ešte k tomu pred Vianocami, kedy sú všetky tepny von z Paríža beznádejne zapchaté Parížanmi a smerom do mesta zasa turistami, prahnúcimi zažiť romantický predvianočný víkend v Paríži. Vytvoril som si tak pohodlnú časovú bublinu, ktorá mi umožnila uvoľnené čakanie na môj odlet bez stresu a hektiky.

Odletové terminály sú obrovskými čakárňami na ceste do budúcnosti, plné sediacich a mlčiacich ľudí, predstavujúcich si tušené chvíle, ktoré nastanú za pár hodín, s pohľadmi periodicky preskakujúcimi medzi časopismi, mobilmi, hodinkami, letenkami a odletovými informačnými tabuľami s vytúženými odletmi. Niekedy v ich strede tróni ako reklama vystavený najnovší model nejakého luxusného auta, klavír, na ktorom občas zabrnkajú viac či menej nadaní cestujúci, či nejaká ultramoderná socha lákajúca na výstavu miestneho múzea. Tieto miesta sú tiež príležitosťami na jednorazové zoznámenie sa s náhodnými známymi, na nezáväzné debatami o ničom a o

všetkom zároveň, predvádzacím mólom krásnych nôh dám v kostýmoch, náhliacich sa do vzdialených odletových brán kamsi na konci terminálu.

Terminál 2F, kde som čakal na môj let, je najnovší, veľmi moderný, s oblúkovou, presklenou strešnou kupolou, cez ktorú vidieť panorámu oblohy, kde západ slnka i noc majú čarovný nádych, cestujúci sa cítia tak nejak spojení s vonkajším svetom. Vlhčenou servítkou s citrónovou arómou som si osviežil tvár, so zasyčaním otvoril fľašu koly a konečne si povolil kravatu v obleku. Konečne klúd! Vychutnávam si relax v pohodlnom koženkovom letiskovom kresle s nohami vyloženými na kufri, pri mojej odletovej bráne, kdesi v zadnej nepriechodnej časti terminálu, v takom zálive kresiel, s bezpečným výhľadom na panel s informáciami o odletoch. Vonku bola už tma. Ale svetlá v hale príjemne a nevtieravo osvetľovali tento veľký priestor a vytvárali atmosféru relaxačnej soľnej jaskyne. Bolo tu ticho. Pokojný záliv, zákutie klúdu. Kreslá boli poväčšine obsadené unavenými cestujúcimi, ale nebolo tu prekvapivo vôbec rušno. Sem tam sa lokálne ozve hlásenie letušky pre nástup cestujúcich na tú a tú linku, ale inak klúd. Bolo niečo po šiestej hodine večer, do odletu som mal ešte dve hodiny, usrkávam z koly a pozerám na tmavú oblohu cez oblé sklo terminálu, v ktorom sa zrkadlil jeho vnútorný život.

V strede terminálu, pri centrálnom bare ponúkajúcom víno a eko-bio-raw smooties bol postavený masívny biely klavír. Nie malé pianíno, ale krásny, veľký, matne biely klavír. Je to teraz také moderné, nacpať rozladený klavír či piáno do každého verejného priestoru, ale dobre, akceptujem to, je to vždy lepšie, než keby mal skončiť odložený niekde v zaprášenom sklade. Toto bol však impozantný zachovalý solitér.

Občas po jeho klaviatúre niekto z okoloidúcich prebrnkol *do-re-mi-fa-sol-la-si-do*, ale inak nič. Po minúte sa opäť ozval nejaký osamelý *brnk*, potom dlho ticho, potom opäť nejaký nepodarený pokus vysmiatech turistov o prapodivnú sonátu, ale inak nuda.

Zrazu zbadám, ako okolo klavíru prechádzajú dve drobné mladé dámy, aziatky, s veľkým kuframi na kolieskach, oblečené v rovnakých svetložltých kabátoch *Prada* a vysokých bielych čižmách. Vyzerali v tomto outfite ako speváčky zo skupiny ABBA. Sadli si obďaleč, asi desať metrov odomňa, oproti klavíru, do voľného kresla vedľa seba si zložili kabelky a kabáty, pozreli na informačnú tabuľu s odletmi a zahľadeli sa do mobilov. Po chvíli ich odložili do kabelky a vyzliekli sa z kabátov do čiernych ramienkových topov a len tak sa rozprávali medzi sebou. Po piatich minútach sa zodvihli a zjavne znudené podišli k baru, pri ktorom si objednali pohár červeného vína. Cestou od baru sa zastavili pri klavíri, na ktorý si jedna z nich postavila pohár vína, sadla si za okrúhlu otočnú stoličku, ktorú si zopár otočeniami prispôsobila na výšku svojej drobnej postavy, vyskúšala pedále ako v novom aute a jemne prebrnkla po klávesoch. Druhá z nich len tak postávala opretá o klavír, odpijajúc z vína. So zvedavosťou som ich sledoval. Nič iného som už nemal na práci, tak som aspoň pozoroval správanie ľudí.

Slečna ešte pár krát decentne potichu otestovala celú klaviatúru od najhlbšieho tónu až po najvyšší. Potom začala potichu hrať nejakú krásnu modernú symfóniu, nožnými pedálmi tlmila tóny, aziatky sú už také, decentnosť sa snúbi s talentom, postrádajúc sebadeštruktívny anglosaský exhibicionizmus. Tichá šaolinská sila.

Skvelé, koncert v cene letenky... pomyslel som si. Hrala potichu ešte štvrt hodinky. Len tak pre seba. Potom si dala pauzu a odpila si z vína, sediac pri klavíri a debatujúca s kamarátkou. Využil som túto chvíľu, aby som podišiel k baru pre drink a cestou som sa zastavil pri nich. Dali sme sa do reči, jedna sa volá Keiko, je z Tokia, druhá je Vanessa, singapurská Britka a v Paríži majú medzipristátie na ceste do New Yorku. A že jedna hrá na klavíri a druhá je huslistka. Ja som im začal rozprávať niečo o argentínskom tangu, iný záchytný bod som nenašiel, boli to na prvý pohľad umelkyne, s ktorými sa o niečom inom baviť nemalo zmysel, každý pokus o debatu o niečom vecnom

končil badateľným vädnutím záujmu, tak som udržoval konverzáciu hudobnými témami. Opýtal som sa ich, či poznajú aj nejaké skladby argentínskeho tanga. Vraj áno, ale takúto hudbu Keiko nehrá. Iba moderné symfónie, new age, smooth jazz a trochu klasiku. Ale rytmy neo tanga nie sú vraj ťažké, sú veľmi improvizáčne. Vanessa sa s chalanmi z *Gotan Projectu* vraj pozná osobne, chodí na ich koncerty. Povedala dokonca, že má v husľovom repertoári jednu vlastnú tangovú skladbu.

„Bud' budem za blbca, alebo za zbabelca, môžem si vybrať.“

- *Zatancuješ, ak zahráme?...* spýtala sa ma Vanessa odrazu?

- *Sám? Nemám partnerku, neblázni...* odvetil som ostýchavo. *Tango Solo* som tancoval len dvakrát v živote, na milongách, z toho raz s krajčírskou figurínou a raz s metlou, ktorou sa odmetal tanečný parket. Síce som sa dobre zabavil, ale to bol čistý úlet.

- *Pozri, je piatok večer, chill-out time, s týmito ľuďmi sa už v živote nestretieme, zahod' ostych. Budem hrať to tvoje nuevo, viem docela dobre improvizovať. Tak čo, zatancuješ nám?...* provokovala ma Vanessa.

Bud' budem za blbca, alebo za zbabelca, môžem si vybrať, pomyslel som si.

- *Tak fajn, zahrajte niečo, čo sa podobá na tango...* odvetil som jej.

- *Mám svoju vlastnú Tango De Los Exilados, je to jediná tangová skladba, čo hrávam, Keiko ma doprevadí...* povedala Vanessa, odskočila si k odloženým veciam vybrať z puzdra svoje husle, také menšie, ani som si nevšimol puzdro, keď s ním prichádzala. Pár razy prebrnkla slákom po strunách a pozrela na mňa.

„Vyhodil som sako nad hlavu a spravil rýchlu piruetu, aby som získal čas vymyslieť ďalšie figúry...“

A potom začali hrať. Spustili z ostra hneď na začiatku! Neviem, boli tam rytmy nueva, aj som spoznával príznačné frázy, dievča to dávalo bravúrne. Hej, toto znie ako zo *Shall we dance*, v klavírnom a husľovom prevedení to znie prekvapivo dobre.

- *Šup na parket!...* dostal som od Vanessy očný príkaz.

Vyzliekol som si sako a chytil som si ho oproti sebe ako virtuálnu partnerku.

Kolíška, pomalé výrazné ochá, vlastné vysoké ganchá, piruety, laterálne predkláňačky, simulujúce prehýbajúcu sa partnerku. Čo iného zatancujem sám???

Forte – fortissimo... Keiko búši do klávesov ako na nebeskú bránu. Letiskovou halou sa ozýva divoká moderná tangová symfónia, priam koncertné vystúpenie, slečna sa nad klavírom predkláňa ako pravá koncertná umelkyňa, dlhé vlasy jej vejú pred očami strom ako vo víchrici. Vanessa kmitá slákom ako osika vo vetre. Jej husle napriek tomu, že sú malé, rezonujú ostrými vysokými tónmi po celej hale. Terminál stíchol, každý, kto kráčal, sa zastavil a úplne všetci v hale zhyponotizovaní pozerajú na toto divadlo.

Vyhodil som sako nad hlavu a spravil rýchlu piruetu, sako som vo vzduchu zachytil a predklonil sa s ním. Potom som spravil dlhými krokmi základnú osmičku, aby som získal čas vymyslieť ďalšie figúry.

Terminál sa premenil na koncertnú sálu. Bolo zaujímavé sledovať, ako všetci unudení cestujúci vytiahli slúchadlá z uší, zodvihli oči od mobilov a časopisov, barmani z eko-bio-raw baru pozerali ako obarení, fascinované letušky v hlúčkoch vystrkovali od odletových brán svoje krásne hlavy smerom k nám. *Concerto Grosso*. Diváci s mobilmi v ruke veselo natáčali na video túto našu šialenosť.

Piruetu, ďalšia pirueta, cítil som, ako sa mi rozväzuje šnúrka na ľavej topánke. Okuliare sa mi od potu kĺžu po nose, nebezpečne sa blížiac ku špičke nosa. Pripadám si ako vlk s okuliarmi v rozprávke o Červenej čiapočke.

Sforzando - prudký akcent, Keiko efektne prebehla hranou palca zdola hore celou klaviatúrou a luskla na záver prstami ako chlap. Koniec skladby! Zachytiac tento moment som ľavou rukou vyhodil do vzduchu svoje sako, pozorujúc, ako sa oblúkom plavne vznáša na zem, dopadajúc na roh klavíra, zvezúc sa pomaly po ňom na dlážku. Ešteže nepristálo neďaleko stojacej Vanesse na hlavu!

Nasledoval okamžitý búrlivý dvojminútový aplauz, prekrývajúci sa s hlásením o odletoch. S Keiko a Vanessou sme sa na seba pozreli, jedna, sediac za klavírom s rozstrapateným účesom, druhá vážne stojaca pri klavíri so zvesenými husľami, ja zadýchaný stojac pred nimi, v bielej košeli a uvoľnenej kravate a všetci traja si myslíme to isté: „Šialené!!!“. Naplno si užívame túto bláznivú chvíľu.

To nevymyslíš...

„Keiko cinkla na mobile notifikácia, niekto práve zavesil na jej facebookový kanál naše video.“

Po pár minútach sa situácia ukludnila, potlesk a vrava ustali, cestujúci si opäť začínajú všímať informačnú tabuľu, na niektorých odletových bránach už usporiadane nastupujú do lietadiel, krátiac si chvíľu pozeraním videa, ktoré pred chvíľou natočili.

Odišli sme na bar, kde nás barman pozval na pohár šampanského. Keiko cinkla na mobile notifikácia, niekto práve zavesil na jej facebookový kanál naše video: „Keiko Matsui and Vanessa Mae play tango at Paris airport with

a passenger“. So zvedavosťou sme si pozreli toto natočené video a dlho sme sa na tejto našej spoločnej show zabávali.

Kto sú tieto dievčatá?... pomyslí si v duchu, ale v tejto chvíli ma to nezaujíma. Nepoznám. Ale hrajú úžasne. Možno raz niekto objaví ich talent. Hlásia môj let. Boarding... Vrúčne sme sa všetci traja objali. „*Zasa niekedy, niekde!*“ zaželali sme si nostalgicky.

- *Very crazy!!!*... pošepkali sme si s úsmevom na rozlúčku.

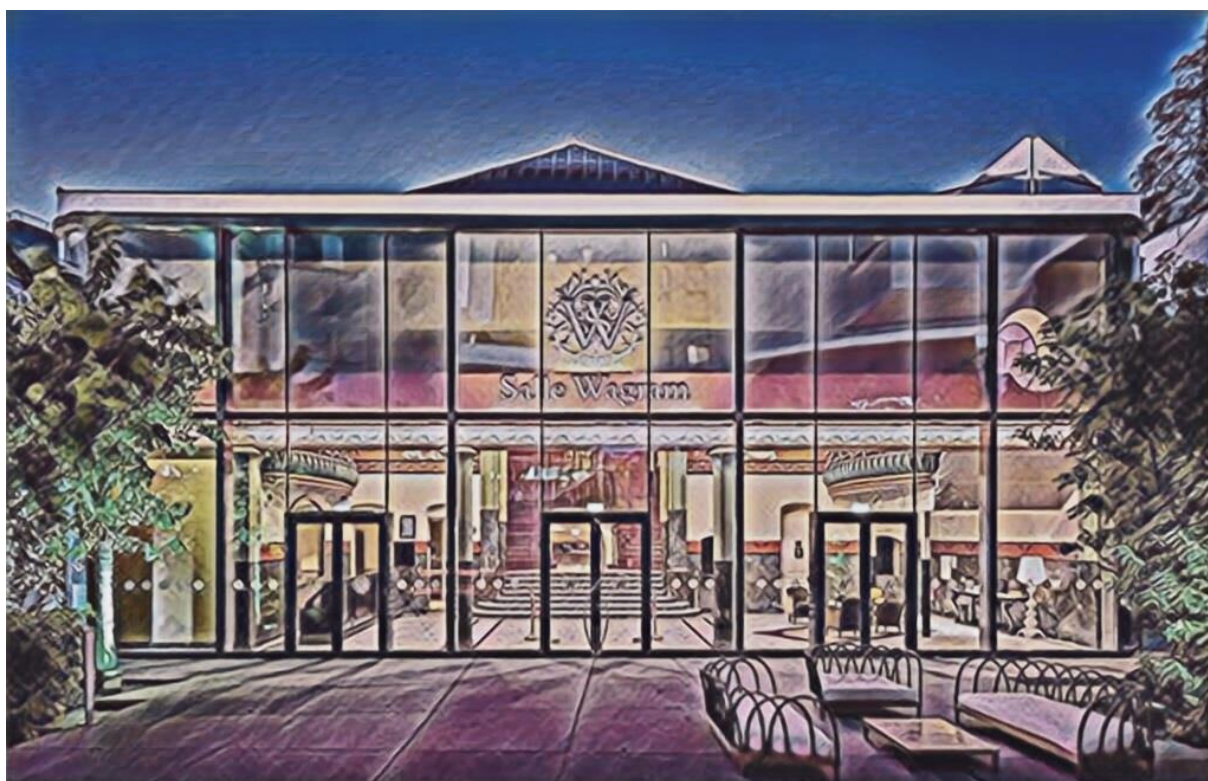
Letušky Air France na mňa pozerali pri nastupovaní do lietadla tak nejak kučeravo... Ale neriešil som to, myseľ som mal niekde inde.

A v tomto večernom lietadle som sa zoznámil s letuškou Pauline, s ktorou som ešte tento večer zažil ďalší zaujímavý príbeh. Ale o tom niekedy inokedy...

Parížska záchrana Noemi

Hudba v nej začala vnútorne rezonovať. Cítil som, ako sa zhlboka nadýchla životodarného kyslíka, vitálnej energie, nádeje, teraz konečne pochopila, že ešte žije...

Parížske tango má svoje čaro. Miestna komunita je veľká, tvoria ju stovky tanečníkov, navštevujúcich asi desať pravidelných a veľmi známych milong, príležitostné semináre svetoznámych učiteľov, gala predstavenia i tango festivaly. Parížske tanečnice sú krásne, pestované, sebavedomé ženy, obliekajúce sa ako top modelky – a dajú si na tom extrémne záležať, aby vyzerali žiaduco a pritom elegantne. Nepustia si však k telu hocikoho, sú nedostupné, obzvlášť voči neznámym tanečníkom, ktorých nemajú načítaných z milong a nechcú ísť s nimi naslepo na parket strápnit' sa. Líder sa musí fakt snažiť, aby si ho top tanečnice všimli a akceptovali ho. Inak bude odkázaný na kurzistky a začiatočníčky a obvykle potrvá niekoľko milong, kým

sa na nich predvedie ako skúsený tanečník, ktorý vie zatancovať na rôzne rytmy, rôzne typy tancov, dodržiava tango etiketu, dresscode a vie sa džentlmensky správať k ženám. Obzvlášť k Francúzkam. Až potom je akceptovaný v parížskej tango komunite a potom sú mu odhalené všetky tajné zákutia tejto čarovnej scény.

„Parížske tanečnice sú krásne, pestované, sebavedomé ženy... nepustia si však k telu hocikoho, sú nedostupné, obzvlášť voči neznámym tanečníkom...“

Paríž je však miestom aj pre iné spoločenské akcie. Je to pulzujúca svetová metropola plná denného i nočného života, ktorá ide spať až za ranného brieždenia. Bývam tu pracovne celkom často. Nežijem tu však len tangom, toto mesto ponúka veľa iných inšpirácií, pohľadov, chutí, vôní, dojmov. A keď tu je človek pracovne, mesto vníma inou optikou, než akou sa na mesto pozerá bezstarostný turista.

V jeden sychravý decembrový predvianočný večer (tu v Paríži v decembri nezvykne snežiť, iba ak pršať a ak aj výnimočne nasneží, tak len centimeter-dva) som sa po celodennom pracovnom rokovaní v sídle jednej medzinárodnej organizácie, v snahe vyvetrať si hlavu, rozhodol ísť pešo až na hotel, cez môj obľúbený XVI. parížsky obvod. Je to oblasť buržoázných mestských palácov, miesto, kde bývajú „lepší ľudia“, sídlia tu veľvyslanectvá, medzinárodné organizácie, veľké svetové korporácie, múzeá, v minulosti tu bývali slávni spisovatelia, ktorých busty a pamätné tabule zdobia priečelie okázalých budov. Je to oblasť, kde bývať alebo pracovať znamená mať úspech. Prešiel som až k Víťaznému oblúku, do XVII. obvodu a pustil som sa dole po Avenue de Wagram. Parížania majú skvelý zvyk pomenúvať ulice po slávnych víťazstvách z Napoleonských vojen. Wagram je dedinka pri Viedni, jedno z bitevných polí, kde Napoleon zvíťazil, keď tiahol na Bratislavu. A mimochodom, *Rue de Presbourg* je hneď oproti Avenue de Wagram. *Trése intéressant...*

Na *Avenue de Wagram* č. 39, v tichom, ale hotelovou budovou od ulice dost necitlivo obostavanom vnútrobloku, susediacom práve s mojím hotelom, stojí slávna koncertná sála *Salle Wagram*, kde sa nakrúcala legendárna záverečná tanečná scéna z Bertolucciho filmu *Posledné tango v Paríži*. Je to miesto spoločenských akcií, koncertov, recepcií, svetových súťaží v spoločenských tancoch a najrôznejších predstavení. Vchádzajúc do hotela som si cez bočnú presklenú stenu recepcie všimol, že sa v *Salle Wagram* svieti. V presklenom foyeri sa tam v nenútenej konverzácii zabáva hlúčik mužov a žien, oblečených v tmavých oblekoch a večerných dámskych róbach. Asi nejaký firemný vianočný večierok, pomyslel som si a pozdraviac recepčného som pokračoval na izbu.

„Pokúsim sa dostať dnu, hostia už odchádzajú, nejak sa prešmyknem na to posvätné miesto, kde Marlon Brando s Máriou Schneider tancovali svoje slávne škandalózne tango.“

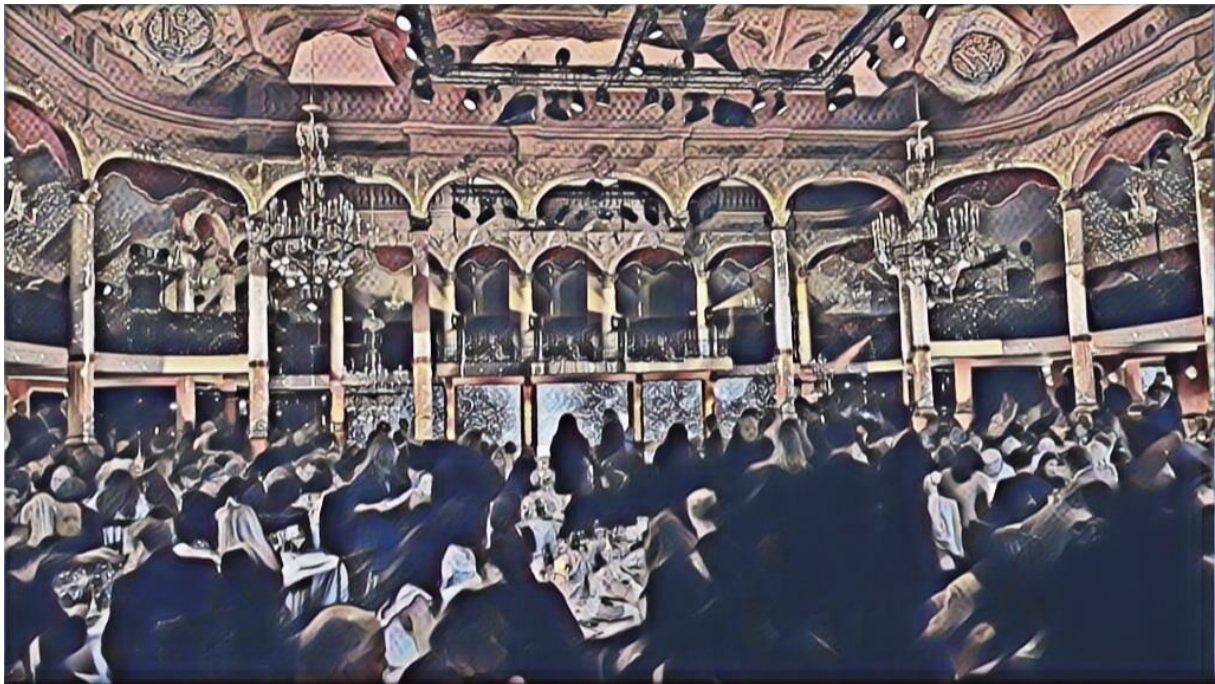
Na večer som už nemal žiadny plán, na vianočných trhoch dole na Champs-Élysées som bol tento týždeň už trikrát, tak som podvedome rozmýšľal, čo s načatým večerom. Zapol som si televízor, skôr ako podmaz a začítal som sa do pracovných emailov, až som si pri televíznych správach o jedenástej uvedomil, koľko je hodín. Zavrel som počítač, pozrel z okna smerom do vnútrobloku, kde sa v *Salle Wagram* stále svietilo a ľudia kmitali dnu i von, len tak naľahko, v sakách či len košeliach pofajčiť a podebatovať. Poniektoré páry a jednotlivci už v kabátoch odchádzali z večierka, preplietajúc sa hlúčikom a nahlas sa lúčili, želajúc si šťastné Vianoce.

Záverečná, pomyslel som si. Vtom mi blyslo hlavou: som tu posledný večer, zajtra odlietam, čo tak pozrieť si túto slávnu sálu zvnútra, no veď oblečiem sa, tmavý oblek mám, pokúsim sa dostať dnu, hostia už odchádzajú, nejak sa prešmyknem na to posvätné miesto, kde Marlon Brando s Máriou Schneider tancovali svoje slávne škandalózne tango. Obliekol som sa,

navoňal, výťahom zišiel na recepciu, kývol na recepčného, prekvapeného, že idem von len tak naľahko ležérne v obleku a zamieril som k *svätyni tanga*.

Hrdlo mi stískalo, ako som sa blížil k jej preskleným dverám. Prešiel som okolo debatného krúžku fajčiarov, potiahol za ťažké madlo dvojkrídlych dverí a vošiel dnu. Do očí mi padol veľký dvojmetrový billboard jednej svetovej farmaceutickej firmy. Aha, jasné, už chápem, to sa dobre plesá v Paríži, keď majú takýto skvelý biznis, pomyslel som si a nikým neregistrovaný som pokračoval po schodoch na prvé poschodie do hlavnej sály. Po troch stranách sály boli rozmiestnené okrúhle banketové stoly s bielymi obrusmi, v strede ten slávny, grandiózny, ambientne osvetlený tanečný parket s naleštenými parketami, cez ktorý s taniermi prechádzali ľudia k bufetovým stolom. Svätokrádež, takto pre kus bravčového pobehovať po parkete, na ktorom tancovali najlepší svetoví tanečníci, pohoršil som sa.

Na prekvapenie bola sála ešte z polovice plná hostí, tak zo dvesto ľudí, ale zábava už viazla, pôvodne jednoliata masa zabávajúcich sa hostí bola atomizovaná na skupinky ľudí, ktorí pri stoloch izolovane debatovali nad taniermi a fľašami šampanského. Osvetlenie sály bolo decentne tlmené, s jemným modrým nádychom, v ktorom sa odrážali biele košele prítomných pánov. Tretina stolov bola poloprázdna, hostia už odchádzali domov. Dídžej so slúchadlami, sediaci na vyvýšenom stupienku si púšťal skladby podľa svojho výberu, mal veľmi dobrý vkus na výber hudby, stredný prúd, jazz, disco, letné hity..., citlivo prispôsobené publiku, no veď farmafirma si nenajme žiadneho amatéra. Na parkete sa pohupovali dva vysmiate páry.

Čím ďalej od stredu parketu, tým viac sa priestor sály zahaloval do modrého šera. Dokonalé mimikri pre moju prehliadku. Z barového pultu pri vstupe som si zobral drink a pomaly, nenápadne som chodil po okraji parketu, nasávajúc atmosféru miestnosti, nohami hodnotiac kvalitu povrchu a hladiac na steny s matne viditeľnými zarámovanými plagátmi tanečníc v štýle Belle Époque. Dokonale som do priestoru zapadol, nikto si ma nevšímal. Obišiel som sálu a vrátil sa k baru.

Pomedzi hostí pobehovala pekná vysoká dlhovlasá brunetka na vysokých opätkoch, štýlovo oblečená v tmavomodrom kostýme. Vždy sa pristavila pri ústrednom, krásne zdobenom stole, zjavne s vrcholovým manažmentom, v ktorého strede sedela výrazná blond dáma okolo štyridsiatky v ružovom kostýme od Gautiera a päť postarších, dôstojne prešedivených mužov. Vytušil som, že je to jej šéfka a ona jej asistentka. Nahla sa zozadu k svojej šéfke, ktorá jej so strohým príkazom podala úsečným pohybom ruky nejaký zložený lístok, s ktorým docupitala k žoviálnemu pánovi u vedľajšieho stola, potom k ďalšiemu niečo mu diskkrétne pošepkať a okamžitý návrat k šéfke povinne jej referovať o splnení úlohy. Situácia sa neustále opakovala.

Celovečerný aport na akcii, ktorá bola pre všetkých ostatných relaxom po úspešne zavŕšenom obchodnom roku. Chúďa asistentka. Dievča pre všetko.

Ležérne som sa opieral o barový pult. Asistentka prebehla popri mne do foyera predať niekomu odkaz, začul som slová „*taxi pour madame*“. Potom sa otočila, zhlboka vydýchla, spomalila a oprela sa o barovú stoličku vedľa mňa. Zobrala do ruky pohár šampanského z rady welcome drinkov, ktoré tam trónili nastúpení ako Napoleonovi vojaci. Bola unavená, utýraná, vystresovaná, viditeľne si tento večierok vôbec neužívala, ako jediná sa nezabávala, ale tvrdo pre svoju nekompromisnú šéfku pracovala na zábave iných. Videl som na nej, že si túžobne želá, aby už bol koniec, aby jej šéfka už konečne odišla domov a ona si mohla vydýchnuť. Sklonila hlavu, pridŕžajúc stopku pohára medzi prstami a druhou rukou si unavene prehrabla vo vlasoch. Bolo mi jej ľúto.

„Čierny kostým od Yves Saint Laurenta, jemné sieťované pančuchy a na nohách vysoké čierne otvorené lodičky s jemnými zlatými písmenami na podpätku SupadanceTango. Neverím... Tanečnica.“

Cink, priťukol som si s ňou bez opýtania. Prekvapene zodvihla hlavu a pozrela na mňa. Nepovedala nič, ale v jej očiach som vytušil upozornenie, aby som jej dal pokoj.

- *Prepáčte, slečna. Máte to dnes náročné, ospravedlňujem sa...* hovorím jej.

- *Každý deň to mám náročné, už nevládzem...* odvetila.

Sklopil som zrak na znak pochopenia jej situácie. Hodil som pri tom nenápadne očkom po nej postave – čierny kostým od Yves Saint Laurenta, jemné sieťované pančuchy a na nohách vysoké čierne otvorené lodičky s jemnými zlatými písmenami na podpätku SupadanceTango. Neverím... Tanečnica.